

# “I Am He”

By President Jeffrey R. Holland  
Acting President of the Quorum of the Twelve Apostles

## “Ben'im”

Başkan Jeffrey R. Holland  
Oniki Havariler Kurulu Başkan Vekili

October 2024 general conference

*Christ's charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist.*

It is the Sabbath day, and we have gathered to speak of Christ and Him crucified. I know that my Redeemer lives.

Consider this scene from the last week of Jesus's mortal life. A multitude had gathered, including Roman soldiers armed with staves and strapped with swords. Led by officers from the chief priests who had torches in hand, this earnest company was not off to conquer a city. Tonight they were looking for only one man, a man not known to carry a weapon, receive military training, or engage in physical combat at any time in His entire life.

As the soldiers approached, Jesus, in an effort to protect His disciples, stepped forth and said, “Whom seek ye?” They replied, “Jesus of Nazareth.” Jesus said, “I am he. ... As soon ... as he had said unto them, I am he, they went backward, and fell to the ground.”

To me, that is one of the most stirring lines in all of scripture. Among other things, it tells me straightforwardly that just being in the presence of the Son of God—the great Jehovah of the Old Testament and Good Shepherd of the New, who bears no weapons of any kind—that just hearing the voice of this Refuge from the Storm, this Prince of Peace, is enough to send antagonists stumbling into retreat, piling them in a jumble, making the whole group wish they had been assigned kitchen duty that night.

Just a few days earlier, when He had entered the city triumphantly, “all the city was moved,” the scripture says, asking, “Who is this?” I can only imagine that “Who is this?” is the question

*Mesih'in ilahi sevgisi, ilahi iradeye tam bir sadakat göstererek devam etmiştir ve devam etmektedir.*

Bugün Şabat günü ve biz Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden söz etmek için toplandık. Kurtarıcım'ın yaşadığını biliyorum.

İsa'nın ölümlü hayatının son haftasındaki şu sahneyi düşünün. Aralarında sopalarla silahlanmış ve kılıç kuşanmış Romalı askerlerin de bulunduğu bir kalabalık toplanmıştı. Ellerinde meşaleler bulunan baş rahiplerin önderliğindeki bu ciddi topluluk bir şehri fethetmeye gitmiyordu. Bu gece sadece tek bir adam arıyorlardı, ki O bütün hayatı boyunca silah taşıdığı, askeri eğitim aldığı veya fiziksel çatışmaya girdiği görülmemiş bir adamdı.

Askerler yaklaşırken İsa, öğrencilerini korumak için öne çıktı ve “Kimi arıyorsunuz?” diye sordu. “Nasıralı İsa'yı” diye karşılık verdiler. İsa onlara “Ben'im” dedi ... İsa, “Ben'im deyince” geri çekilip yere düştüler.”

Bana göre bu, tüm kutsal yazılardaki en heyecan verici satırlardan biridir. Diğer şeylerin yanı sıra, Eski Antlaşma'nın büyük Yehovası ve Yeni Antlaşma'nın İyi Çobanı olan ve hiçbir silah taşımayan Tanrı'nın Oğlu'nun sadece huzurunda bulunmanın, bu Sağanağa Karşı Sığınak'ın, bu Barış Prensi'nin tek sesini duymanın, düşmanların tökezleyerek geri çekilmelerine, onların darmadağın olmalarına ve tüm grubun o gece mutfak görevi verilmiş olmasını dilemesi için yeterli olduğunu bana açıkça gösteriyor.

Bundan sadece birkaç gün önce İsa, bu şehre zafer kazanmışcasına giriş yaptığı anda kutsal yazılar insanların “Bu kimdir?” diye sorduğunu, “bütün kentin çalkalandığını” yazar. O şaşkın as-

those muddled soldiers were now asking!

The answer to that question could not have been in His looks, for Isaiah had prophesied some seven centuries earlier that “he hath no form nor comeliness; and when we shall see him, there is no beauty that we should desire him.” It certainly wasn’t in His polished wardrobe or His great personal wealth, of which He had neither. It could not be from any professional training in the local synagogues because we have no evidence that He ever studied at any of them, though even in His youth He could confound superbly prepared scribes and lawyers, astonishing them with His doctrine “as one having authority.”

From that teaching in the temple to His triumphant entry into Jerusalem and this final, unjustifiable arrest, Jesus was routinely placed in difficult, often devious situations in which He was always triumphant—victories for which we have no explanation except divine DNA.

Yet down through history many have simplified, even trivialized our image of Him and His witness of who He was. They have reduced His righteousness to mere prudishness, His justice to mere anger, His mercy to mere permissiveness. We must not be guilty of such simplistic versions of Him that conveniently ignore teachings we find uncomfortable. This “dumbing down” has been true even regarding His ultimate defining virtue, His love.

During His mortal mission, Jesus taught that there were two great commandments. They have been taught in this conference and will forever be taught: “Love the Lord thy God [and] love thy neighbour as thyself.” If we are to follow the Savior faithfully in these two crucial and inextricably linked rules, we ought to hold firmly to what He actually said. And what He actually said was, “If ye love me, keep my commandments.” On that same evening, He said we were to “love one another; as I have loved you.”

In those scriptures, those qualifying phrases defining true, Christlike love—sometimes referred to as charity—are absolutely essential.

What do they define? How did Jesus love?

First, He loved with “all [of His] heart, might, mind and strength,” giving Him the ability to heal the deepest pain and declare the hardest reality. In short, He is one who could administer grace

kerlerin şimdi sordukları sorunun “Bu kimdir?” olduğunu hayal edebiliyorum!

Bu sorunun cevabı O’nun görünüşünde olamazdı, çünkü Yeşaya yedi yüzyıl kadar önce şöyle peygamberlik etmişti: “Bakılacak biçimden, güzellikten yoksundu. Gönlümüzü çeken bir görünüşü de yoktu.” Bu cevap kesinlikle O’nun gösterişli gardırobunda veya O’nun sahip olmadığı büyük kişisel servetinde değildi. Bu, yerel sinagoglarda herhangi bir profesyonel eğitimden kaynaklanamazdı, çünkü O’nun herhangi bir sinagogda eğitim aldığına dair elimizde hiçbir kanıt yok, ancak gençliğinde bile mükemmel bir şekilde hazırlanmış din bilginlerini ve yasa uzmanlarını şaşırtarak, öğretilerini “yetkili biri gibi” öğreterek onları hayrete düşürebiliyordu.

Tapındaki öğretilerinden, Yeruşalim’e zaferle girişine ve bu son, haksız tutuklanmasına kadar, İsa rutin olarak her zaman zafer kazandığı zor, çoğu zaman da hileli durumlara sokuldu; bu zaferler için ilahi DNA dışında hiçbir açıklamamız yok.

Yine de tarih boyunca pek çok kişi O’na dair imajımızı ve O’nun kim olduğuna dair tanıklığını basitleştirmiş, hatta önemsizleştirmiştir. O’nun doğruluğunu sadece tutuculuğa, adaletini sadece öfkeye, merhametini sadece müsamahaya indirgemişlerdir. Rahatsız edici bulduğumuz öğretileri rahatlıkla görmezden gelen bu tür basitleştirilmiş O’nun versiyonlarına karşı dikkatli olmalıyız. Bu “seviyeyi düşürme” O’nun nihai tanımlayıcı erdemi olan sevgisi için bile geçerli olmuştur.

İsa, yeryüzündeki hizmeti sırasında iki büyük emir olduğunu öğretti. Bunlar bu konferansta öğretildi ve sonsuza kadar da öğretilecek: “Tanrın Rab’bi [ve] komşunu kendin gibi seveceksin.” Bu iki önemli ve ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı kuralda Kurtarıcı’yı sadakatle takip edeceksek, O’nun gerçekte söylediklerine sıkı sıkıya bağlı kalmalıyız. Ve O’nun gerçekte söylediği ise şuydu, “Beni seviyorsanız, [emirlerimi] yerine getirirsiniz.” O aynı akşam İsa, “Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi [sevmelisiniz]” dedi.

Bu kutsal yazılarda, gerçek, Mesih’e özgü sevgiyi tanımlayan ve bazen ilahi sevgi olarak da adlandırılan niteleyici ifadeler kesinlikle çok önemlidir.

Bunlar neyi tanımlıyor? İsa nasıl sevdi?

İlk olarak O, “bütün yüreğiyle, gücüyle, akıllıyla ve kuvvetiyle” sevdi; bu da O’na derin acıları iyileştirme ve acı gerçekleri bildirme yeteneği verdi. Kısacası O, aynı anda hem lütufta bulu-

and insist on truth at the same time. As Lehi said in his blessing to his son Jacob, “Redemption cometh in and through the Holy Messiah; for he is full of grace and truth.” His love allows an encouraging embrace when it is needed and a bitter cup when it has to be swallowed. So we try to love—with all of our heart, might, mind, and strength—because that is the way He loves us.

The second characteristic of Jesus’s divine charity was His obedience to every word that proceeded from God’s mouth, always aligning His will and behavior with that of His Heavenly Father.

When He arrived on the Western Hemisphere following His Resurrection, Christ said to the Nephites: “Behold, I am Jesus Christ. ... I have drunk out of that bitter cup which the Father hath given me, ... in the which I have suffered the will of the Father ... from the beginning.”

Of the myriad ways He could have introduced Himself, Jesus did so by declaring His obedience to the will of the Father—never mind that not long before in His hour of greatest need, this Only Begotten Son of God had felt totally abandoned by His Father. Christ’s charity—evident in complete loyalty to divine will—persisted and continues to persist, not just through the easy and comfortable days but especially through the darkest and most difficult ones.

Jesus was “a man of sorrows,” the scriptures say. He experienced sadness, fatigue, disappointment, and excruciating loneliness. In these and in all times, Jesus’s love faileth not, and neither does His Father’s. With such mature love—the kind that exemplifies, empowers, and imparts—ours will not fail either.

So, if sometimes the harder you try, the more difficult it seems to get; if, just as you try to work on your limitations and your shortcomings, you find someone or something determined to challenge your faith; if, as you labor devotedly, you still feel moments of fear wash over you, remember that it has been so for some of the most faithful and marvelous people in every era of time. Also remember that there is a force in the universe determined to oppose every good thing you try to do.

nabilen hem de gerçeği ısrarla vurgulayabilen biriydi. Lehi’nin, oğlu Yakup’u kutsarken söylediği gibi: “Fidye ile kurtuluş Kutsal Mesih’in sayesinde ve O’nun aracılığıyla gelir; çünkü O lütuf ve gerçek doludur.” O’nun sevgisi, ihtiyaç duyulduğunda cesaret verici bir kucaklamaya ve yutulması gerektiğinde acı bir kâseye izin verir. Bu yüzden tüm yüreğimizle, gücümüzle, aklımızla ve kuvvetimizle sevmeye çalışalım, çünkü O bizi bu şekilde seviyor.

İsa’nın ilahi sevgisinin ikinci özelliği, Tanrı’nın ağzından çıkan her söze itaat ederek, Kendi isteğini ve davranışlarını her zaman Cenneteki Babası’nınkiyle uyumlu hale getirmesidir.

Dirilişinin ardından Batı Yarımküre’ye geldiğinde, Mesih Nefililer’e şöyle dedi: “İşte, ben ... İsa Mesih’im. Baba’nın bana verdiği o acı kâse-den içtim, ... bunu yaparken başlangıçtan beri Baba’nın her isteğine katlandım.”

Kendisini tanıtmak için kullanabileceği sayısız yol varken, İsa bunu Baba’nın isteğine itaat ettiğini açıklayarak yapmıştır ki, çok kısa bir süre önce, en çok ihtiyaç duyduğu anda, Tanrı’nın bu Biricik Doğmuş Oğlu’nun, Babası tarafından tamamen terk edildiğini hissetmiş olmasına bakmaksızın bunu yapmıştır. Mesih’in ilahi sevgisi ilahi isteğe tam bağlılıkta açıkça görülmektedir sadece kolay ve rahat günlerde değil, özellikle en karanlık ve en zor günlerde de sürmüştür ve sürmeye devam etmektedir.

Kutsal yazılar İsa’nın “acıların adamı” olduğunu söyler. O, üzüntü, yorgunluk, hayal kırıklığı ve dayanılmaz bir yalnızlık yaşadı. Bu zamanlarda ve her zaman İsa’nın sevgisi asla son bulmaz ve Babası’nın sevgisi de son bulmaz. Böylesine olgun bir sevgiyle -örnek olan, güç veren ve verici türden bir sevgiyle- bizimki de son bulmayacaktır.

Bu nedenle, bazen ne kadar çok çabalasanız da her şeyin daha zor hale geldiğini düşünmüyorsunuz; tam da yetersizlikleriniz ve eksiklikleriniz üzerinde çalışmaya uğraşırken, inancınızı sorgulamaya kararlı birini veya bir şeyi bulursanız; adanmış olarak emek verirken, hâlâ korku anlarının sizi kapladığını hissediyorsanız, her dönemde bazı olağanüstü ve en sadık insanlar için de böyle olduğunu unutmayın. Ayrıca evrende yapmaya çalıştığınızıyi olan her şey karşı çıkmaya kararlı bir güç olduğunu da unutmayın.

So, through abundance as well as poverty, through private acclaim as well as public criticism, through the divine elements of the Restoration as well as the human foibles that will inevitably be part of it, we stay the course with the true Church of Christ. Why? Because as with our Redeemer, we signed on for the whole term—not ending with the first short introductory quiz but through to the final exam. The joy in this is that the Headmaster gave us all open-book answers—before the course began. Furthermore, we have a host of tutors who remind us of these answers at regular stops along the way. But of course, none of this works if we keep cutting class.

“Whom seek ye?” With all our hearts we answer, “Jesus of Nazareth.” When He says, “I am he,” we bow our knee and confess with our tongue that He is the living Christ, that He alone atoned for our sins, that He was carrying us even when we thought He had abandoned us. When we stand before Him and see the wounds in His hands and feet, we will begin to comprehend what it meant for Him to bear our sins and be acquainted with grief, to be completely obedient to the will of His Father—all out of pure love for us. To introduce others to faith, repentance, baptism, the gift of the Holy Ghost, and receiving our blessings in the house of the Lord—these are the fundamental “principles and ordinances” that ultimately reveal our love of God and neighbor and joyfully characterize the true Church of Christ.

Brothers and sisters, I testify that The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints is the vehicle God has provided for our exaltation. The gospel it teaches is true, and the priesthood legitimizing it is not derivative. I testify that Russell M. Nelson is a prophet of our God, as His predecessors were and as His successors will be. And one day that prophetic guidance will lead a generation to see our Messenger of Salvation descend like “lightning ... out of the east,” and we will exclaim, “Jesus of Nazareth.” With arms forever outstretched and love unfeigned, He will reply, “I am he.” I so promise with the apostolic power and authority of His holy name, even Jesus Christ, amen.

Dolayısıyla, bollukta olduğu kadar yoksullukta da, özel övgülerde olduğu kadar kamusal eleştirilerde de, İfade Ediliş’in ilahi unsurları ile kaçınılmaz olarak onun bir parçası olacak insani zaafalarda da, Mesih’in gerçek Kilisesi ile yolumuza devam ederiz. Neden? Çünkü Fidyeye ile Kurtarıcımız için olduğu gibi, bizler de ilk kısa giriş sınavıyla her şeyi bırakmıyoruz, final sınavına kadar kursun tamamı için kayıt yaptırarak. İşin sevindirici yanı, Başöğretmen’in kurs başlama-ndan önce hepimize açık kitap cevaplarını vermiş olmasıdır. Bunun yanı sıra, yol boyunca düzenli duraklarda bize bu cevapları hatırlatan bir dizi özel öğretmenimiz de vardır. Ancak elbette, dersleri asmaya devam edersek bunların hiçbirini işe yaramaz.

“Kimi arıyorsunuz?” Bütün kalbimizle biz cevap veririz, “Nasıralı İsa’yı.” O, “Ben’im” diye cevap verdiğinde biz diz çöker ve dilimizle O’nun yaşayan Mesih olduğunu, günahlarımızın kefareti için yalnızca O’nun ödediğini, bizi terk ettiğini düşündüğümüz zamanlarda bile bizi taşıdığını açıkça söyleriz. O’nun önünde durduğumuzda ve ellerindeki ve ayaklarındaki yaraları gördüğümüzde, O’nun günahlarımızı taşımasının, kederle tanışmasının ve Babası’nın isteğine tamamen itaat etmesinin anlamı geldiğini kavramaya başlayacağız ve bunların hepsi bize olan saf sevgisinden kaynaklanmaktadır. Başkalarını inançla, tövbeyle, vaftizle, Kutsal Ruh armağanıyla ve Rab’bin evinde kutsamalarımızı almakla tanıştırmak, bunlar en nihayetinde Tanrımız’a ve komşumuza olan sevgimizi ortaya koyan ve Mesih’in gerçek Kilisesi’ni sevinçle karakterize eden temel “ilkeler ve kutsal törenlerdir”

Kardeşlerim, İsa Mesih’in Son Zaman Azizler Kilisesi’nin Tanrı’nın yücelmemiz için sağladığı bir araç olduğuna tanıklık ederim. Kilise’nin öğrettiği sevindirici haber doğrudur ve onu doğrulayan rahiplik sonradan türetilmemiştir. Tanıklık ederim ki Russell M. Nelson’un tıpkı, kendisinden önceki selefleri ve kendisinden sonra gelecek olan halefleri gibi Tanrımız’ın bir peygamberidir. Ve bir gün bu peygamberliksel yönlendirme, Kurtuluş Habercimiz’in “doğudan çakıp ... her tarafta görülen şimşek gibi” O’nun gökten inişini görecektir. Bir nesle öncülük edecek ve bizler “Nasıralı İsa” diye haykıracağız. Kollarını sonsuza dek açarak ve sevgisini hiç esirgmeden cevap verecektir: “Ben’im.” O’nun kutsal adının, hatta İsa Mesih’in havariyel gücü ve yetkisiyle bunu vaat ediyorum, amin.